

МАЗУР Л. А. ОСОБЕННОСТИ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ПОДРАЗДЕЛЕНИЙ УГОЛОВНОГО РОЗЫСКА СО СЛЕДОВАТЕЛЯМИ ВО ВРЕМЯ ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ ОБОРОТУ ИМУЩЕСТВА, ПОЛУЧЕННОГО ПРЕСТУПНЫМ ПУТЕМ

Исследованы особенности взаимодействия подразделений уголовного розыска со следователями во время противодействия обороту имущества, полученного преступным путем. Цель работы заключается в выделении на основании анализа теории и практики оперативно-розыскной деятельности основных направлений взаимодействия подразделений уголовного розыска со следователями. Актуальность темы определена необходимостью определения проблем и путей их решения в процессе взаимодействия подразделений уголовного розыска со следователями. Разработаны предложения по усовершенствованию действующего оперативно-розыскного законодательства. Как вывод указано, что основными задачами взаимодействия подразделений уголовного розыска со следователями являются предупреждение преступлений, обеспечение быстрого, полного и беспристрастного расследования уголовного производства, привлечение к ответственности лиц, совершивших преступление, возобновление нарушенных прав и интересов граждан.

Ключевые слова: оборот, имущество, подразделения уголовного розыска, следователи, взаимодействие.

MAZUR L. FEATURES OF COOPERATION OF CRIMINAL INVESTIGATION DEPARTMENTS WITH INVESTIGATORS DURING COUNTERACTING THE TURNOVER OF STOLEN PROPERTY

The features of cooperation of criminal investigation departments with investigators during counteracting the turnover of stolen property are studied. Purpose of work is to distinguish on the basis of analysis of theory and practice of operative and search activity basic directions of co-operation of criminal investigation departments with investigators. Actuality of theme is determined with the necessity of definition of problems and ways of improvement of criminal investigation departments and investigators cooperation during counteracting the turnover of stolen property. Suggestions for the improvement of current operative and search legislation are worked out. It is concluded that main tasks of criminal investigation departments and investigators cooperation are crimes prevention, provision of rapid, complete and impartial investigation of crimes, responsibility of culprits, and resumption of violated rights and interests of citizens.

Keywords: turnover, property, criminal investigation departments, investigators, cooperation.

УДК 343.12(477)(045)

О. С. ОМЕЛЬЧЕНКО,

*начальник Управління по боротьбі з організованою злочинністю
ГУМВС України в Харківській області*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ УЧАСНИКІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ЗАСОБАМИ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Розглянуто актуальні питання оперативно-розшукового забезпечення безпеки учасників кримінального процесу, правове регулювання та інноваційні процедури, передбачені новим Кримінальним процесуальним кодексом України, організацію взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх прав України у запобіганні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень, а також механізм забезпечення безпеки учасників кримінального процесу в діяльності правоохоронних органів.

Ключові слова: оперативно-розшукове забезпечення, безпека учасників кримінального процесу, правове регулювання, організація взаємодії, механізм забезпечення безпеки учасників кримінального процесу.

Із загостренням кримінальної ситуації в країні, посиленням організованих форм злочинної діяльності проблема нейтралізації протидії кримінального середовища розслідуванню злочинів та забезпечення безпеки учасників криміналь-

ного процесу набуває самостійного, соціального значення для теорії оперативно-розшукової діяльності. Організована протидія кримінального середовища не припиняється на стадії розслідування: як засвідчило наше дослідження, вона

продовжується і в період судового розгляду, що вимагає забезпечення насамперед безпеки суддів, прокурорів та інших учасників кримінального процесу, а також створення оптимальних умов щодо відправлення правосуддя, що за чинним законодавством покладається на оперативні підрозділи органів внутрішніх справ (далі – ОВС). У свою чергу своєчасно виявити, запобігти або припинити подібні прояви можна за допомогою застосування оперативно-розшукових сил, засобів і методів.

Правовою підставою для проведення оперативно-розшукової діяльності в ході кримінального провадження є чинне законодавство України. Зокрема, на підрозділи, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, згідно з п. 6 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» покладається обов'язок «забезпечити із залученням інших підрозділів безпеку працівників суду і правоохоронних органів, осіб, які надають допомогу, сприяють оперативно-розшуковій діяльності, осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членів їх сімей та близьких родичів цих осіб» [1].

З прийняттям законів України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» [2], «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» [3], нового Кримінального процесуального кодексу України [4] даний елемент оперативно-розшукового забезпечення кримінального судочинства отримав процесуальний статус і розглядається як функціональний обов'язок оперативних підрозділів органів внутрішніх справ. Новий Кримінальний процесуальний кодекс України передбачає інноваційні процедури, які створюють нову парадигму застосування оперативно-розшукової діяльності в кримінально-процесуальному доказуванні [5, с. 44; 6, с. 17]. Згідно зі ст. 246 нового Кримінального процесуального кодексу України проведення негласних слідчих (розшукових) дій здійснюється у випадках, якщо відомості про злочин та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб, а також з метою подолання протидії розслідуванню та забезпеченню безпеки учасників кримінального процесу. У разі здійснення заходів безпеки щодо співробітників оперативних підрозділів, які проводили негласні слідчі (розшукові) дії або залучались до їх проведення, відомості про таких осіб у протоколі зазначаються із забезпеченням конфіденційності в порядку, визначеному законодавством [7].

З метою вдосконалення організації діяльності оперативних підрозділів ОВС щодо забезпечення прав і свобод громадян на стадіях документування злочинних дій, реалізації оперативних матеріалів, розслідування кримінальних справ та їх розгляду, наказ Міністерства внутрішніх справ України «Про організацію взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх прав України у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень» ставить вимогу нейтралізувати активну протидію передбаченому законом порядку судового розгляду справ; встановлення та усунення фактів тиску на свідків, потерпілих, спеціалістів та інших учасників процесу тощо [8].

Питання організації безпеки учасників кримінального процесу засобами оперативно-розшукової діяльності були предметом дослідження О. М. Бандурки, А. Ф. Волобуєва, В. Д. Пчолкіна, Ю. А. Сухарського, І. Р. Шинкаренка, О. В. Федосової тощо. Серед вітчизняних науковців треба виділити наукові дослідження А. Ф. Волобуєва, В. С. Зеленецького, М. В. Куркіна, де розглядаються питання забезпечення безпеки суб'єктів кримінального процесу та подолання протидії злочинного середовища розслідуванню злочинів [9; 10].

Мета публікації полягає у проведенні аналізу поглядів науковців та чинного законодавства щодо забезпечення безпеки учасників кримінального процесу засобами оперативно-розшукової діяльності, а також визначенні стану та шляхів удосконалення цієї діяльності в сучасних умовах.

Оперативні підрозділи, на думку О. М. Бандурки, зобов'язані відслідковувати ситуацію, що виникає навколо розслідування, вивчати реагування підозрюваних і обвинувачених на слідчі дії, інші процесуальні дії органів дізнання, прокурора, суду стосовно них. Під час аналізу оперативної інформації, слід негайно реагувати на відомості про можливу загрозу працівникам суду, правоохоронних органів, особам, які беруть участь у кримінальному судочинстві [11, с. 236–237].

Оперативна інформація про таку загрозу може надійти як до прийняття рішення про забезпечення безпеки, так і під час здійснення оперативно-розшукових заходів щодо забезпечення безпеки. У таких випадках з огляду на додаткову інформацію приймають рішення про адекватні заходи безпеки, про що має бути

проінформована особа, яка охороняється. Невчасне прийняття рішення або невжиття достатніх заходів щодо безпеки працівників суду, правоохоронних органів та осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, тягне за собою дисциплінарну або кримінальну відповідальність винних у цьому посадових осіб.

У сучасних умовах діюче законодавство передбачає використання засобів та заходів оперативно-розшукової діяльності під час кримінального провадження для забезпечення безпеки працівників суду і правоохоронних органів та осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членів їх сімей та близьких родичів цих осіб. У разі виникнення загрози життю, здоров'ю, житлу і майну громадян, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членів їх сімей та близьких родичів орган, уповноважений на прийняття рішення, зобов'язаний перевірити отриману оперативну інформацію і в строк не більше трьох діб, а в невідкладних випадках – негайно прийняти рішення про застосування або відмову в застосуванні заходів безпеки. Мотивована постанова або ухвала про це рішення передається для виконання підрозділу, на який покладено здійснення безпеки. Така постанова чи ухвала є обов'язковою для виконання тими посадовими особами чи підрозділом, яким вона адресована. Рішення про вжиття спеціальних оперативно-розшукових заходів приймають керівники органів внутрішніх справ [12, с. 207].

Згідно з діючим законодавством до осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві та мають право на забезпечення безпеки, належать:

- особи, які заявили до правоохоронного органу про злочини або в іншій формі брали участь чи сприяли у виявленні, запобіганні, припиненні і розкритті злочинів;
- свідки, потерпілі та їх представники у кримінальному провадженні;
- підозрювані, обвинувачені, захисники та їх законні представники;
- цивільні позивачі, цивільні відповідачі та їх представники у справах про відшкодування шкоди, завданої злочинцем;
- експерти, спеціалісти, перекладачі і поняті;
- члени сімей та близькі родичі осіб, якщо шляхом погроз або інших протиправних дій щодо них робляться спроби вплинути на учасників кримінального судочинства [3].

Рішення про застосування заходів безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, приймається органом дзнання, слідчим, прокурором, судом, у провадженні яких знаходяться кримінальні провадження у розслідуванні чи в судовому розгляді яких брали або беруть участь такі особи, а також органом (підрозділом), що здійснює оперативно-розшукову діяльність, щодо осіб, які брали участь або сприяли у виявленні, запобіганні, припиненні і розкритті злочинів. Кабінетом Міністрів України встановлені спеціальні заходи щодо забезпечення безпеки осіб, які залучаються до виконання завдань оперативно-розшукової діяльності, і членів їх сімей. У ч. 3 ст. 13 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» вказано, що в разі виникнення загрози життю, здоров'ю або майну особи, яка залучається до виконання оперативно-розшукової діяльності, її захист забезпечується в порядку, передбаченому для соціального і правового захисту працівників оперативних підрозділів. Оперативні підрозділи, на які покладено захист, зобов'язані вжити спеціальних заходів для забезпечення їх безпеки – змінити дані про осіб, змінити місце проживання, роботи і навчання, інші дані в порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Взяті під захист особи мають право: подавати клопотання про вжиття заходів безпеки або про їх скасування; знати про застосування щодо них заходів безпеки; вимагати від органу дзнання, слідчого, прокурора, суду застосування додаткових заходів безпеки або скасування здійснюваних заходів; подавати скарги на незаконні рішення чи дії органів, які забезпечують безпеку, до відповідного органу вищого рівня або прокурору.

До заходів безпеки, які здійснюються відповідними органами, можна віднести: особисту охорону, охорону житла і майна; видачу спеціальних засобів індивідуального захисту і прослуховування телефонних та інших переговорів; візуальне спостереження; зміну документів та зміну зовнішності; зміну місця роботи або навчання; переселення в інше місце проживання; поміщення до дошкільної виховної установи або установи органів соціального захисту населення; забезпечення конфіденційності відомостей про особу; закритий судовий розгляд.

Залежно від характеру і ступеня небезпеки для життя, здоров'я, життя та майна осіб, взятих під захист, можуть здійснюватися й інші заходи безпеки: маскування джерел інформації,

легендування поведінки, встановлення проти-пожежної та охоронної сигналізації при охороні житла і майна осіб, взятих під захист, заміна номерів їх квартирних телефонів і державних номерних знаків транспортних засобів, що їм належать. У разі наявності небезпеки для життя і здоров'я осіб, узятих під захист, їм можуть видаватися з додержанням вимог чинного законодавства спеціальні засоби індивідуального захисту та сповіщення про небезпеку. Такі ж заходи правомірно проводити і з метою забезпечення безпеки осіб, що співробітничать з оперативно-розшуковими підрозділами на безоплатній основі, без укладання відповідної угоди про виконання спеціальних завдань оперативно-розшукової діяльності. У місцях зі спеціальним режимом або місцях позбавлення волі забезпечення безпеки осіб відбувається відповідно до ст. 19 Закону України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» з урахуванням вимог, передбачених режимом їх перебування у таких установах [3].

Заходи безпеки стосовно осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, здійснюються конфіденційно. Розголошення відомостей про заходи безпеки особами, які їх здійснюють, або особами, які прийняли рішення про вжиття таких заходів, тягне за собою дисциплінарну відповідальність, а у випадках, коли розголошення таких відомостей спричинило тяжкі наслідки, – кримінальну відповідальність згідно з чинним законодавством. Законом передбачена відповідальність і особи, взяті під захист, якщо вона розголосила відомості про заходи безпеки або втратила майно, видане для забезпечення безпеки. Рішення органів, що забезпечують безпеку, прийняті у межах їх компетенції, є обов'язковими для виконання відповідними органами, підприємствами, установами та їх посадовими особами.

Крім того, Законом України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» [2] (далі – Закон) встановлена система особливих заходів державного захисту працівників суду і правоохоронних органів від перешкод виконанню покладених на них законом обов'язків і здійсненню наданих прав, а так само від посягань на життя, здоров'я, житло і майно зазначених осіб та їх близьких родичів у зв'язку із службовою діяльністю цих працівників. Відповідно до Закону (ст. 2) захисту підлягають працівники суду і правоохоронних органів, до яких належать органи внутрішніх справ,

органи прокуратури, Служби безпеки України, органи охорони державного кордону, органи Державної податкової служби України, Державної контрольно-ревізійної служби України, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції, а також працівники Антимонопольного комітету України.

Відповідно до ст. 5 Закону для забезпечення працівників суду і правоохоронних органів та їх близьких родичів, недоторканності житла, а також збереження їх майна з урахуванням конкретних обставин на основі чинного законодавства, яке регламентує захист прав і свобод людини, можуть застосовуватись такі заходи, як: особиста охорона, охорона житла і майна; видача зброї, засобів індивідуального захисту і оповіщення про небезпеку; встановлення телефону за місцем проживання; використання технічних засобів контролю і прослуховування телефонних та інших переговорів, візуальне спостереження; тимчасове розміщення в місцях, що забезпечують безпеку; забезпечення конфіденційності даних про об'єкти захисту; переведення на іншу роботу, направлення на навчання, заміна документів, зміна зовнішності, переселення в інше місце проживання.

На громадян України, яких залучено до співробітництва як гласних чи негласних штатних працівників або з якими встановлене конфіденційне співробітництво на засадах добровільності (ст. 8 Закону «Про оперативно-розшукову діяльність»), теж поширюється правовий і соціальний захист на підставі Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів». Правовий захист особи, залученої для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності, здійснюється з урахуванням характеру виконуваних ними завдань, пов'язаних у низці випадків із ризиком для життя і здоров'я, особливим режимом діяльності та конфіденційності такої роботи [13]. Відповідно до з п. 3.9.1 Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, використання конфіденційної інформації здійснюється за умови гарантування безпеки особі, яка надає таку інформацію. Безумовною заслугою законодавця стало закріплення у ст. 13 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» механізму соціального і правового захисту особи, яка залучається до виконання завдань оперативно-

розшукової діяльності. Уперше відкрито держава заявила, що під її захистом перебувають особи, які співробітничать з органами, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність [1]. Подібний підхід у край важливий не тільки для організації оперативної роботи, але й для ефективного функціонування відповідних психологічних механізмів. Наприклад, закріплення і контроль над системою гарантій громадянам, які співробітничать з оперативними підрозділами ОВС, щодо недоторканності їх життя, здоров'я, житла, майна, інших соціальних цінностей, неухильне дотримання принципу конспірації, захисту їх і членів сімей від погроз застосування насильства, інших протиправних дій позитивно впливають на психічні властивості і стан громадян, мотивацію негласної розвідувально-пошукової діяльності. Це дозволить зни-

зити в мотиваційній сфері актуальність мотивів безпеки, збільшити частку соціальних, пізнавальних мотивів тощо.

Проведений аналіз наукових досліджень та чинного законодавства свідчить, що за часи незалежності України було зроблено значний внесок у розроблення питань оперативно-розшукового забезпечення безпеки учасників кримінального процесу засобами оперативно-розшукової діяльності. Проте у зв'язку із загостренням кримінальної ситуації в країні, посиленням організованих форм злочинної діяльності реалізація самого механізму оперативно-розшукового забезпечення безпеки учасників кримінального процесу в практичній діяльності потребує вдосконалення і подальшого комплексного наукового розроблення.

Список використаної літератури

1. Про оперативно-розшукову діяльність : закон України : від 18 лют. 1992 р. № 2135-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.
2. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : закон України : від 23 груд. 1993 р. № 3781-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 11. – Ст. 50. – Зі змін. та доп. від 15 трав. 2003 р.
3. Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві : Закон України від 23 груд. 1993 р. № 3782-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 11. – Ст. 51. – Зі змін. і доп., внес. Законом України від 6 лют. 2003 р. № 523-ІV.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України. – Х. : Право, 2012. – 392 с.
5. Капліна О. В. Проблеми реформування кримінального судочинства України / О. В. Капліна // Досудове розслідування: актуальні проблеми та шляхи їх вирішення : наук.-практ. семінар (23 жовт. 2009 р.). – Х. : Ін-т підготовки юрид. кадрів для СБУ НЮОАУ ім. Ярослава Мудрого ; Оберіг, 2009. – С. 43–46.
6. Швець В. Д Кримінально-процесуальне законодавство України: концепція і парадигми сучасності / В. Д. Швець // Теорія та практика кримінального судочинства : матеріали міжнародн. наук.-практ. конф. (м. Харків, 20–21 трав. 2011 р.). – Х. : ХНУВС, 2011. – С. 17–19.
7. Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затверджена Наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16 листоп. 2012 р. № 114/1042/516/1199/936/1687/5. – К. : МВС України, 2012. – 8 с.
8. Про організацію взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ України у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 14 серп. 2012 р. № 700. – К. : МВС України, 2012. – 11 с.
9. Волобуев А. Ф. Противодействие расследованию экономических преступлений и его преодоление / А. Ф. Волобуев // Государство и право. – 2002. – № 4. – С. 42–47.
10. Зеленецький В. С. Основні положення вчення про забезпечення безпеки суб'єктів кримінального процесу, що ведуть боротьбу з організованою злочинністю / В. С. Зеленецький, М. В. Куркін // Прокуратура, людина, держава. – 2004. – № 4. – С. 37–42.
11. Бандурка О. М. Оперативно-розшукова діяльність. Ч. I : підручник / О. М. Бандурка. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002. – 336 с.
12. Сухарський Ю. А. Шляхи вдосконалення вимог щодо здійснення оперативними підрозділами оперативно-розшукових заходів по забезпечення державного захисту та безпеки учасників кримінального судочинства / Ю. А. Сухарський // Вісник ЛДУВС. – 2007. – № 1. – С. 207–210.
13. Федосова О. В. Законодавча регламентація конфіденційного співробітництва громадян з оперативними підрозділами ОВС / О. В. Федосова // Вісник ЛАВС. – 2011. – Спецвипуск. – С. 124–129.

Надійшла до редколегії 13.03.2013

ОМЕЛЬЧЕНКО А. С. ОБЕСПЕЧЕНИЕ БЕЗОПАСНОСТИ УЧАСТНИКОВ УГОЛОВНОГО ПРОЦЕССА СРЕДСТВАМИ ОПЕРАТИВНО-РОЗЫСКНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

Рассмотрены актуальные вопросы оперативно-розыскного обеспечения безопасности участников уголовного процесса, правовое регулирование и инновационные процедуры, предусмотренные новым Уголовным процессуальным кодексом Украины, организацию взаимодействия органов досудебного расследования с другими органами и подразделениями внутренних дел Украины в предупреждении, выявлении и расследовании уголовных правонарушений, а также механизм обеспечения безопасности участников уголовного процесса в деятельности правоохранительных органов.

Ключевые слова: оперативно-розыскное обеспечение, безопасность участников уголовного процесса, правовое регулирование, организация взаимодействия, механизм обеспечения безопасности участников уголовного процесса.

OMELCHENKO O. INSURANCE OF CRIMINAL PROCEEDINGS PARTICIPANTS' SECURITY WITH THE MEANS OF OPERATIVE INVESTIGATION ACTIVITIES

Pressing issues of the operative investigation support of the insurance of criminal proceedings participants' security, legal framework and innovative procedures under the new Code of Criminal Procedure of Ukraine, organization of the cooperation between the bodies of prejudicial inquiry and other bodies of internal affairs of Ukraine in the sphere of prevention, detection and investigation of criminal offences as well as mechanism of the insurance of criminal proceedings participants' security in the law enforcement bodies activities are examined.

Keywords: operative investigation support, criminal proceedings participants' security, legal framework, organization of the cooperation, mechanism of the insurance of criminal proceedings participants' security.

УДК 342.95

К. Є. ПЕТРУХІН,

здобувач

Харківського національного університету внутрішніх справ

КРИТЕРІЇ РОЗМЕЖУВАННЯ ПРАВОВИХ ВІДНОСИН, ЩО ВИНΙΚАЮТЬ ПІД ЧАС ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Визначено особливості адміністративно-правових відносин за участю органів досудового розслідування органів внутрішніх справ; уточнено коло відносин, що виникають у зв'язку із діяльністю органів досудового розслідування органів внутрішніх справ, та визначено критерії їх розмежування.

Ключові слова: органи досудового розслідування, органи внутрішніх справ, правові відносини, критерії розмежування.

У процесі здійснення своєї діяльності органи досудового розслідування органів внутрішніх справ вступають у різні правові відносини, що тим або іншим чином пов'язані з виконанням ними повноважень, якими наділила їх держава. Зазначені відносини є різновидами правових відносин і характеризуються усіма їх загальними ознаками. Залежно від сфери спрямованості зазначені відносини можуть підпадати під регулювання різних галузей права.

У юридичній літературі питання адміністративно-правових відносин, у тому числі за участю правоохоронних органів, досліджували

такі вчені, як С. М. Алфьоров, І. В. Арістова, О. М. Бандурка, О. К. Бессмертний, І. П. Голосніченко, Р. А. Калюжний, А. Т. Комзюк, Є. В. Курінний, О. М. Музичук, В. М. Плішкін, В. О. Шамрай, М. Я. Швець та багато інших. Проте досить актуальним залишається питання щодо визначення системи критеріїв, за якими можна розмежувати адміністративно-правові відносини та інші правовідносини, що виникають під час діяльності підрозділів досудового розслідування органів внутрішніх справ.

Отже, метою даної статті є визначення критеріїв відмежування адміністративно-правових